

мянѣхмы, и отъ други многы еще остатки, види ся ясно исто почти еллинское баснословіе. Дали сѣ Българи прѣжде крещенія пріѣли сіе баснословіе отъ Еллины? или отъ истія други азіятеки стары народы, отъ койхъ сѣ и Гръцы свое баснословіе умножили? То уставямы да рѣшѣтъ наши учени. Обаче мы толико можемы каза съ точностиѣ, че българскій народъ прѣжде христіанства ималъ ѣ и той не само свое обширно баснословіе нѣ и своѣ пи-сменность и книжинѣ добръ развіенѣ и прострянна, нѣ чърна сѣдба тако ѣ отрѣдила да пропадни и да с' изгуби негова драгоцѣнна древность!

Българскы свадбы и погребленія почившихъ.

Прѣди нѣколико години въ Котель, носѣше девѣръ прѣпорець на свадбѣ, на върха бѣ затѣкнѣта позлатена яболка. Между Еллины въ старо время яболка ѣ была знакъ брака и красоты. Въ народны наши пѣсны ся спомянува яболка въ истаѣ смыслѣ. А прѣпорець що ли значи въ българскы свадбы? Въ свадбѣ ся прѣдставяхъ нѣколко лица, кумъ, девѣръ, старый свать, свахы, зълвы, заложникъ и пр. рѣчи сія да нѣсѣ отъ христіанскаго вѣка устали явно ѣ отъ слѣдное. Заложникъ прѣди да идѣтъ за дѣвицѣ носѣше въ рѣкѣ само бѣлицѣ пѣлна вина, а у домъ дѣвичнѣ продаваше му ся петель отъ дѣвичины друшкы, и едиѣ кыткѣ красно накыченѣ, обично у есенъ отъ чимшировы зелены вейчицы, коѣ наричахъ Ила. На врата петловъ закачено бѣ кравайче вързано съ румѣнѣ коприненѣ кончець. Заложникъ у едиѣ си рѣкѣ държащѣ петла, а у другѣ Илѣ съдружваше свадбѣ носѣщѣ сія церомоніалны дарове и даже въ църквѣ гдѣ вѣнчавахъ младоженцы.

Обичай ѣ еще и днесъ въ Българіѣ послѣ съхраненія мъртвеца, да струвѣтъ пиршество, то есть да ѣдѣтъ и да пѣтъ въ дому умѣршаго и да възпомянувѣтъ вся прочей почившія. Веѣкому безъ изключенія ѣ про-